

O klucích z Domažlic

Pejsek s kočičkou seděli na pohovce a vymýšleli si, co by měli dělat, aby se pobavili a dobře se měli. Někdo zaklepal, oni řekli „dále“ a vešel pan Čapek.

„I heleďme,“ řekl pejsek, „vás už jsme dávno neviděli. To vy asi ani nevíte, že mě tuhle bolela noha. Šlápl jsem totiž na střep a poranil jsem si tlapičku.“

„I vím,“ řekl pan Čapek, „vždyť jsem to přece všecko napsal.“

„A to povídání o noční košilce taky?“ ptal se pejsek. „A jaké to máte v ruce psaní?“

„Však právě proto jsem přišel,“ povídá pan Čapek. „To psaní je z města Domažlic od kluků z II. třídy. Podívejte se, co mně tady napsali!“

V tom psaní bylo napsáno tohle:

„Milý pane Čapku!

Nám se tuze líbila v dětském koutku pohádka o psíčkovi a kočičce. Prosíme Vás, pane spisovateli, napište nám zase brzy něco o kočičce a psíčkovi nebo něco o klucích, jako jsme my.

Pozdravují Vás kluci z II. A z Domažlic.“

„No, to nás těší, že se dětem líbíme,“ řekl pejsek; „my pejskové a kočičky jsme rádi, když se nám děti smějí a když nás přitom netrápějí a nedráždějí. Víte co, pane Čapek, napište něco o těch klucích z Domažlic!“ „Také si myslím, že byste měl o těch domažlických klucích něco napsat, když to tak chtějí,“ řekla kočička.

„Ale jemine!“ zvolal pan Čapek, „jakpak mohu o těch domažlických klucích něco napsat, když je neznám a když jsem je jakživ neviděl?“

„I co,“ řekl pejsek, „kluci jako kluci, oni jsou všude stejní.“

„To jistěže jsou,“ řekla kočička. „To máte zrovna tak jako s koťaty nebo se štěňaty: jedno je bělejší, druhé mourovatější, třetí černé, čtvrté třeba rezavé nebo strakaté, ale rozpustilé jsou všechny stejně.“

„To je pravda,“ zaradoval se pan Čapek. „Tak já tedy napíšu, že domažličtí kluci jsou jeden bělejší, druhý mourovatější, některý že je černý a jiný třeba zrzavý, že mají na packách dráčky a že jsou všichni stejně rozpustilí.“

„To zase ne,“ řekla kočička. „Dráčky na packách, to mají domažlická koťata a štěňata, ale domažličtí kluci jistě žádné takové dráčky na packách nemají.“

„A víte co, chaso?“ povídal pejsek a seskočil z pohovky, „já vám něco povím: pojd'te se do těch Domažlic podívat, jací jsou tam kluci! Noha mě už nebolí, tak co bych nešel!“

„To se ví,“ řekla kočička, „já půjdu také.“

„Ale já nemohu,“ povídal pan Čapek, „já nemám čas.“

„A proč nemáte čas?“ ptali se pejsek s kočičkou.

„No, já přece musím psát tuhle povídku o domažlických klucích,“ řekl pan Čapek; „tak jakpak mohu jít?“ „Aha, to je pravda,“ řekli pejsek a kočička. „Tak tedy půjdeme do Domažlic sami a všechno vám pak o těch domažlických klucích povíme, abyste to o nich mohl napsat.“

Tak se pejsek s kočičkou sebrali, a že tedy půjdou do těch Domažlic. Bylo hezky, sluníčko krásně svítilo, a tak si všude venku hrály děti, kluci a holčičky, a pejsek s kočičkou se dívali, jak si děti pěkně hrají. „Počkej chvilinku,“ řekl pejsek kočičce, „tady se kluci právě odpočítávají na honěnou, to si musím poslechnout.“

Kluci tam stáli dokolečka a jeden, co byl uprostřed nich, ten odpočítával a říkal při tom tuto říkanku:

Entle pentle šuparýna
obrštejna rozmarýna
viky liky pumprliky
alec palec kotrmelec ven.

Ta říkanka se pejskovi tak líbila, že nechal kočičku a sám odběhl za kluky, aby si s nimi zahrál na honěnou. Hrát si na honěnou, to on uměl náramně dobře, v tom ho, panečku, žádný tak hned nepředčil! Kdepak by kluci na něj stačili. To pejsek jen mrskl nožičkama, zametl sebou jako vítr a už byl bůhvíkde, že ho žádný kluk nedohonil! Moc pěkně se jim to hrálo na honěnou, však taky při tom samou zábavou všichni ti kluci i s pejskem dohromady dělali takový rámus, tak křičeli, halekali, pištěli a kničeli a chechtali se, až z toho celému světu v uších zaléhalo. Kočička se chvíli dívala, jak si pejsek s kluky hraje na honěnou, a dostala také chuť si zahrát. Však tam také byla kupa holčiček a ty se zrovna postavily dokolečka, že se budou odpočítávat na schovávanou. Jedna z nich odpočítávala a říkala při tom tuto říkanku:

Anděle panděle pikum her
osmetarče osmeher
šecha plecha olevajner
činky linky ven.

Tahle říkanka se kočička ještě více líbila než ta první, kterou říkali kluci, když se odpočítávali na honěnou. A na schovávanou, to si kočička ze všeho nejraději hrála; nikdo to tak dobře neuměl, jako ona to dovedla, schovat se tak šikovně, aby ji nikdo nenašel.

„A co bych si nehrála,“ řekla si kočička, „když si pejsek taky hraje! Holky, nechte mne také hrát si na schovávanou!“ zavolala na holčičky a holčičky ji vzaly mezi sebe a kočička si s nimi hrála na schovávanou. Ó jéj, holky, ta vám to uměla! Jak ona se vám dovedla schovat! Skrčila se někde, že z ní ani ocásek nebylo vidět, všude vlezla, všude se provlekla, a ještě se vám, darebnice, po těch holčičkách šelmovsky koukala, jak ji nadarmo hledají. Kdepak s kočkou by se mohl někdo v schovávání měřit!

Tak si s těmi holčičkami hrála a měly z toho takovou zábavu a legraci, že nadělaly při tom tolik pokřiku, smíchu, výskání, kvikotu a všelijakého rámusu, že až v nebi museli okna zavírat, aby ti nejmenší andělíčkové mohli spát.

Tak si hrál pejsek s kluky a kočička s děvčaty, že je ani nenapadlo, jak čas utíká a že je pozdě. Sluníčko již zapadlo a maminky už na děti volaly, hajdy domů k večeři a do postele.

Ted' teprve si pejsek s kočičkou vzpomněli, že měli jít do Domažlic a že už je pozdě.

„To jsme se nějak zdrželi s tím hraním,“ řekla kočička; „ach jémine, to jsme se ti při té schovávané nasmály! Až mne břicho od smíchu bolí a od křiku jsem celá ochraptěla.“

„To já také,“ řekl pejsek; „to si ani nemůžeš představit, jakou jsme měli při té honěné legraci! Ale ted' už je pozdě, to už do Domažlic nemůžeme.“

„Jápak bychom mohli!“ řekla kočička, „vždyť už bude hnedle tma a do Domažlic je daleko. Pojď domů, však jsme beztak nikam nedošli; jen jsme udělali pár kroků a už jsme se zastavili u těch dětí a začali jsme si s nimi hrát. Já ti, když vidím někde hrát si na schovávanou, tak kdyby bylo co bylo, musím si hrát taky.“

„To já zas na honěnou,“ řekl pejsek. „Ale co řekneme panu Čapkovi?“

„Víš co,“ řekla kočička, „uděláme si z něho legraci a řekneme mu, že jsme byli v Domažlicích.“

„Tak dobře,“ řekl pejsek. Obrátili se a za chvíli byli doma.

„Tak co,“ uvítal je pan Čapek. „Jápak bylo v Domažlicích?“

„I krásně,“ povídala kočička. „Ale bylo to daleko. Ještě jsme z toho celí udýchaní.“

„Koukám, že jste nějak udýchaní, to jste nějak museli běžet! No, a jací jsou domažličtí kluci?“ řekl pan Čapek.

„Domažličtí kluci?“ řekl pejsek, „domažličtí kluci, to jsou vám kluci, to se ani vypovědět nedá.“

„Copak?“ podivil se pan Čapek; „to oni ti domažličtí kluci jsou jinačí než jiní kluci?“

„No jejej, a jak!“ řekla kočička. „To jsou takoví kluci, já vám, jak jsem je viděla, tak jsem se tak podivila, že jsem zůstala stát jako zkoprnělá!“

„Já jsem, pane Čapek, také celý zkoprněl,“ řekl pejsek. „Ale, ale, i po-dívejme,“ podivil se pan Čapek; „a co je na nich tak divného?“

„My vám to budeme povídat a vy to hned musíte psát,“ řekla kočička.

„Dobře,“ řekl pan Čapek a počal psát; „tak povídejte.“

„Jen pište,“ řekla kočička, „tak oni ti domažličtí kluci vám mají hlavíčku kulatou –“

„– no, a nahoře vlasy porostlou,“ řekl pejsek.

„A na hlavě mají nos mezi očima,“ povídala kočička. „A pod tím nosem mají pusku a považte – ta je díravá!“ vykládal zas pejsek.

„A tělíčko mají podlouhlé a na jednom konci mají hlavu a na druhém nohy,“ řekla kočička.

„A co byste tomu řekl: ty nohy jim jdou až po zem!“ povídal zas pejsek.

„To jistě,“ řekla kočička. „A mají také míče, koloběžky, vlaky, stavebnice, auta, panáčky, barvičky, draky a všechno možné a hrají si a povykují, halekají a pištějí při tom jako všichni kluci i holčičky po celém širém světě.“

Prohlédněte si také nové příběhy pejska a kočičky:

www.pohadkove-vylety.cz

